

JORQUERA HNOS. PIANOS

Un sello
de incuestionable garantía
en
MÚSICA

JORQUERA HNOS. PIANOS

- Avda. Fco. Cambó (Avda. Catedral), 10
Tels. 319 60 96 - 310 69 12
- Vía Layetana, 32-34
Barcelona-3

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada coreogràfica 1983/84

BALLET

ESTRELLES DEL BOLSHOI

Ballet oficial de la URSS

Amb la primeríssima ballarina

MAYA PLISETSKAYA

COS DE BALL

DE L'ÒPERA D'ODESSA

De l'11 al 23 d'octubre de 1983

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

GENERALITAT DE CATALUNYA

AJUNTAMENT DE BARCELONA

SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

51674

JORQUERA HNOR. S. S. S. S.

Un sello
de inquestionable garantía

GRAN TEATRE DEL LICEU

Ferrán Contreras

JOYERO

M. Pérez Cabrero, 4 Tel. 201 33 00 Barcelona-21 (junto Turó Park)

MAYA PLISETSKAYA I LES ESTRELLES DEL BOLSHOI DE MOSCOU

El teatre Bolshoi de Moscou és un dels centres culturals més antics d'Europa. Quan el 1776 l'estat s'emparà dels teatres particulars dels prínceps, un dels grups que quedà afectat per la mesura fou el grup del príncep Urusof que passà a treballar en el teatre Petrovski, destruït per les flames i reconstruït anys més tard, el 1825 amb el nom de Petrovski-Bolshoi. Aquest teatre, novament cremat i refet, fou, a partir del 1856 un dels centres de cultiu dels ballets russos de més prestigi del país dels tsars. D'ell sorgiren les figures que a partir de principis del segle iniciaren les cèlebres *gires* per l'Europa occidental que posarien de moda els ballets russos i permetria un reviscolament del gènere i la transformació de l'espectacle, fins aleshores excessivament encasellat en els patrons neoromàntics, en espectacles d'avantguarda que atreïen els homes més emprenedors del moment, Diaghilev, Kandinski, Picasso, Falla, Satie, Nijinski, Fokinn, Balantxí, Nijinska, i un llarguíssim etcètera.

El ballet de teatre Bolshoi ha esdevingut centre oficial de la Unió Soviètica i punt d'irradiació de figures primeríssimes en aquest gènere, d'entre les quals Rimma Karelskaia, Ekaterina Maximova, Boris Jojlov, Vladimír Vassiliev, Yuri Vladimirov, Ludmila Butskova, Irina Lazareva, Victor Barykin, Serge Radchenko, Boris Efimov i Maya Plisetskaya són noms prou coneguts dels aficionats al gènere.

● Maya Plisetskaya és la figura estel·lar del ballet que ens visita; llorejada amb el premi Stalin, és considerada com a digna representant dels artistes populars de la URSS per la seva mestria en la dansa i la seva brillant individualitat que li han permès la creació de prototipus personalíssims, de caràcter distint però en qualsevol cas convincents.

Admesa a l'escola pel seu director, Victor Semionov, quan encara no tenia l'edat reglamentària, a causa de les seves qualitats, en sortí als disset anys, passant a continuació a estudiar amb Agrippina Vaganova. És així, i gràcies a una tenacitat i unes qualitats sense precedents, que ha anat guanyant els favors de tots els públics d'Europa. El seu repertori enclou el *Don Quixot*, el *Llac dels cignes*, *La bella dorment*, *Llegenda d'amor*,

ROYALE AMBREE

la fragancia que gusta compartir

LEGRAIN
PARIS

Romeu i Julieta, obres totes elles de gran repertori, així, com altres obres expressament pensades per a ella, *Anna Karènina*, *Carmen-suite*, *Laurencia*, etc. Per a ella han treballat coreògrafs del prestigi dels Alonso, Petit o Béjart.

● Yuri Vladimirov, artista popular de la URSS, ha estat considerat per la crítica internacional com a «home volador», per la seva gosadia en els passos, per la seva potència i equilibri. Descoberta la seva personalitat coreogràfica per Natalia Kasatkina i Vladimir Vassiliev, aviat va guanyar els honors artístics més preats del seu país, i aconseguí les medalles d'or dels concursos internacionals de Varna i Moscou, tot establint pautes molt apropiades per als espectacles més avantguardistes en els quals la diversitat de positures en l'aire tenen un especial relleu. Compta en el seu repertori, el *Trencanous*, *Ivan el terrible*, *Balada d'hússars*, *Amb amor i per amor*, *Consagració de la primavera*, etc. Va col·laborar així mateix en el film per a la televisió russa *Ozornye chastushki* (Corrandes picaresques) amb música de Rodion Schedrin.

● Ludmila Butskova ha estat incorporada a l'equip des de l'any 1977. Les seves excel·lents qualitats artístiques, el seu encís personal i els seus recursos artístics li han permès assimilar fàcilment els papers que exigeixen una escola clàssica de qualitats artístiques i plàstiques. Diplomada en el Concurs nacional de la URSS d'artistes de ballet, en el seu repertori figuren *Don Quixot*, *Khovantschina*, *Anna Karènina*, *Carmen-suite*, *Gavina*, *Ifigènia a Aulide*, *El príncep Igor*, i *Guerra i Pau*.

● Irina Lazareva va néixer al si d'una família d'artistes de ballet del teatre musical Stanislawski de Moscou. Acabada la seva formació a l'escola acadèmica coreogràfica de Moscou, el 1968, fou admesa al teatre Bolshoi de la mateixa capital. Ha participat en gires artístiques per Bulgària, Txecoslovàquia, Hongria, Iugoslàvia, Cuba, Anglaterra, Japó, Mèxic, Estats Units, i ara, Espanya. En el seu repertori figuren *Giselle*, *Don Quixot*, *Llac dels cignes*, *Flames de París*, *Asel*, *Amb amor i per amor* i *Angarà*.

● Viktor Barikin és un dels principals ballarins del Bolshoi. Acabats els seus estudis l'any 1973, dedicà uns mesos al perfeccionament de les tècniques apreses sota el guiatge de M. Martirosian i A. Prokofiev. L'any 1977 ingressà al Bolshoi interpretant papers d'edat madura, la qual cosa esqueia molt bé a la seva personalitat artística; amb el temps aquests papers han anat rejoventint-se, de manera que en la actualitat forma una parella ideal amb Maya Plisetskaya, sobretot en els ballets *Anna Karènina*, *Icar* i *Carmen-suite*. El talent de Barykin comporta trets originals i enclou moltes possibilitats inesperades. Mai no l'ha seduït la virtuositat nua del ball, la tècnica no ha estat per a ell una finalitat sinó un mitjà. És per això que en el seu repertori figuren gran quantitat de personatges literaris, herois de la dramaturgia russa i estrangera.

● Sergei Radtxenko passà a formar part de les estrelles del Bolshoi poc temps després d'acabar la seva formació a la classe d'A. Ermolaev, l'any 1964, a causa de la seva perfecció en l'execució de les danses característiques del repertori clàssic i modern. Ha estat l'insustituïble torero de *Carmen-suite*, a *Icar*, a *Macbeth* o a *Gavina*. Tot i que el seu repertori és molt ample, allà on apareix com a genial creador és en els papers de caràcter hispànic; és aleshores quan es produeix l'alliberament i la revelació completa de la seva naturalesa artística. Ha participat així mateix en nombrosos concerts i a la pel·lícula-ballet *Vell tango*.

● Boris Efimov, moscovita de naixement, als deu anys fou admès a l'escola coreogràfica de Moscou l'any 1962. Acabats els seus estudis, passà a formar part de la companyia del teatre Bolshoi en la qual ha desenvolupat la seva carrera artística i creativa. Després de representar papers secundaris, ha obtingut interessants èxits als ballets «Nit de Walpurgis» de l'òpera *Faust* de Gounod, al *Llac dels cignes*, *Bayadère* i *Macbeth*. D'aspecte atlètic, es mou amb increïble facilitat en les interpretacions, mostrant en cadascuna d'elles la seva pròpia individualitat. A partir de l'any 1980 ha passat a formar parella amb Maya Plisetskaya en els ballets *Gavina* i *La mort de la rosa*.

Joyas y Perlas
Joies i Perles

MAJORICA[®]

ANNA KARÈNINA

Obra en 3 actes
Música de R. Schedrin

Dimarts, 11 d'octubre de 1983, a les 21 h.,
funció núm. 1, torn A

Dissabte, 15 d'octubre de 1983, a les 21 h.,
funció núm. 5, torn C

Divendres, 21 d'octubre de 1983, a les 21 h.,
funció núm. 10, torn B

ANNA KARÈNINA

Anna Karèнина:

Maya Plisetskaya, solista del Bolshoi

Karènin:

Victor Barykin, solista del Bolshoi

Brosnki:

Boris Efimov, solista del Bolshoi

Muzhik:

M. Petujov, solista del Bolshoi

Comtessa Betsi Verskaya:

Natalia Barysheva, solista de l'Òpera d'Odessa

Tuerskoi:

P. Filipov

Kyti:

Nina Stoain, solista del Bolshoi

Tushkevich:

Serge Radchenko, solista del Bolshoi

Majotin:

S. Yaparov, solista de l'Òpera d'Odessa

Interpretació musical enregistrada per l'Orquestra
Simfònica del Teatre Bolshoi de Moscou.

GISELLE

Obra completa
Música d'A. Adams
Coreografia de P. Korali Pettipa

Dimecres, 12 d'octubre de 1983, a les 18 h.,
funció núm. 2, torn T

Dimecres, 19 d'octubre de 1983, a les 21 h.,
funció núm. 8, torn B

CHOPINIANA

Coreografia:

Fokina

Del Ballet Oficial del Teatre de l'Òpera d'Odessa

Solistes:

Natasha Rozpina, Natalia Barysheva

Natalia Kirichenko, Tatyana Tikhonova, Yevgenia

LA BELLA DORMENT DEL BOSC

Solistes:

Liouba Kunakova, M. Petujov, N. Barysheva, S. Gorbachov

T. Lomakina

V. Kupalo

GISELLE

Giselle:

Liouba Kunakova (Primeríssima ballarina del Kirov de Leningrad i solista del Bolshoi)

Albert:

M. Petujov, solista del Bolshoi

Mirta:

N. Barysheva, solista de l'Òpera d'Odessa

Comte:

S. Gorbachov

Batilda:

T. Lomakina

Gans:

V. Kupalo

La Mare:

T. Komarevich

Pas de deux:

Nina Stoain, solista del Bolshoi

Amic:

S. Blonski

Interpretació musical enregistrada per l'Orquestra
Simfònica del Teatre Bolshoi de Moscou.

CHOPINIANA

Música de F. Chopin

LA BELLA DORMENT DEL BOSC

Música de P. Txaikovski

PRIMAVERA

Música de Serguei Rachmaninov

LA MORT DE LA ROSA

Música de G. Mahler

FLAMES DE PARÍS

Música d'Asaiev

CARMEN

Música de G. Bizet

Adaptació per a Ballet de R. Schedrin

Dijous, 13 d'octubre de 1983, a les 21 h.,
funció núm. 3, torn B

CHOPINIANA

Coreografia:

Fokinn

Pel Ballet Oficial del Teatre de l'Òpera d'Odessa

Solistes:

Nedzhda Rogozina, Natalia Barysheva

Natalia Kirichenko «Trokaï» i Sabirzham Yaparov

LA BELLA DORMENT DEL BOSC

Solistes:

Liouba Kumakova, Primera ballarina del Kirov de Leningrad

Mijail Petujov, del Teatre de l'Òpera d'Odessa

Victor Barykin, Serge Radchenko i S. Gorvachov del Teatre Bolshoi de Moscou

PRIMAVERA

Solistes:

Yuri Vladimirov, del Teatre Bolshoi de Moscou

Nina Stoain del Teatre de l'Òpera d'Odessa

LA MORT DE LA ROSA

(La rosa malata)

Coreografia:

Pbi

Solistes:

Maya Plisetskaya i Boris Efimov, solistes del Teatre Bolshoi de Moscou

FLAMES DE PARÍS

Solistes:

Yuri Vladimirov, del Teatre Bolshoi de Moscou

Irina Lavrova, del Teatre de l'Òpera d'Odessa

CARMEN

Coreografia:

Alberto Alonso

Solistes del Teatre Bolshoi de Moscou:

Maya Plisetskaya, Serguei Radchenko, Victor Barykin i Boris Efimov

Cos de ball del Teatre de l'Òpera d'Odessa

Interpretació musical enregistrada per l'Orquestra Simfònica del Teatre Bolshoi de Moscou.

CHOPINIANA

Música de F. Chopin

LA BELLA DORMENT DEL BOSC

Música de P. Txaikovski

PRIMAVERA

Música de Serguei Rachmaninov

LA MORT DE LA ROSA

(La rosa malata)

Música de G. Mahler

PAQUITA

Música de Minkos

LA NOIA CAPRITXOSA

Música de Gertell

FLAMES DE PARÍS

Música d'Asaiev

LA MORT DEL CIGNE

Música de Saint Saëns

Divendres, 14 d'octubre de 1983, a les 21 h.,
funció núm. 4, torn C

Dimarts, 18 d'octubre de 1983, a les 21 h.,
funció núm. 7, torn A

CHOPINIANA

Coreografia:

Fokinn

Pel Ballet Oficial del Teatre de l'Òpera d'Odessa

Solistes:

Nedzhda Rogozina, Natalia Barysheva

Natalia Kirichenko «Trokai» i Sabirzham Yaparov

LA BELLA DORMENT DEL BOSC

Solistes:

Liouba Kumakova, Primera ballarina del Kirov de Leningrad

Mijail Petujov, del Teatre de l'Òpera d'Odessa

Victor Barykin, Serge Radchenko i S. Gorvachov del Teatre Bolshoi de Moscou

PRIMAVERA

Solistes:

Yuri Vladimirov, del Teatre Bolshoi de Moscou

Nina Stoin, del Teatre de l'Òpera d'Odessa

LA MORT DE LA ROSA

Coreografia:

Ppi

Solistes:

Maya Plisetskaya i Boris Efimov, solistes del Teatre Bolshoi de Moscou

PAQUITA

Solistes:

Louba Kunakova, Primera ballarina del Kirov de Leningrad

Mijail Petujov del Teatre de l'Òpera d'Odessa

LA NOIA CAPRITXOSA

Solistes:

Irina Lavrova i S. Yaparov

FLAMES DE PARÍS

Solistes:

Yuri Vladimirov, del Teatre Bolshoi de Moscou

Irina Lavrova, del Teatre de l'Òpera d'Odessa

LA MORT DEL CIGNE

Coreografia:

Fokinn

Creació de Maya Plisetskaya, primeríssima ballarina i solista del Teatre Bolshoi de Moscou

Interpretació musical enregistrada per l'Orquestra Simfònica del Teatre Bolshoi de Moscou.

EL LLAC DELS CIGNES

Obra en 4 actes

(Tercer i Quart acte sense interrupció)

Música de P. Txaikovski

Diumenge, 16 d'octubre de 1983, a les 18 h.,
funció núm. 6 torn T

Dijous, 20 d'octubre de 1983, a les 21 h.,
funció núm. 9, torn A

Dissabte, 22 d'octubre de 1983, a les 21 h.,
funció núm. 11, torn C

CHOPINIANA

Coreografia:

Fallica

Pal·letes Oficial del Teatre de l'Òpera d'Estocolm

Solistes:

Natalia Barysheva, Natalia Petrova

Natalia Krichenko «Troika» i «Sobornye» Teatras

FLAMES DE PARÍS

Solistes:

Yuri Vladimirov del Teatre Bolshoi de Moscou

Irina Lavrova del Teatre Bolshoi de Moscou

EL LLAC DELS CIGNES

LA BELLA DORMENT DEL BOSQ

Solistes:

Yuri Vladimirov del Teatre Bolshoi de Moscou

Natalia Krichenko «Troika» i «Sobornye» Teatras

Odette:

Liouba Kumakova (Primeríssima ballarina del Kirov de Leningrad i solista del Bolshoi)

Sigfrid:

M. Petujov, solista del Bolshoi

Rotbart:

S. Blonski

Bufó:

V. Kupalo

Beno:

S. Yaparov, solista de l'Òpera d'Odessa

Nina Stoain, solista del Bolshoi

Nedzhda Rogozina

Mestre:

Serge Radchenko, solista del Bolshoi

Núvies (Hongaresa, Espanyola, Napolitana i Polonesa):

Lezman, Irina Lavrova, Nina Stoain, Nedzhda

Rogozina i Stefanova

Grans cignes:

Natalia Barysheva, Lerman, Gordienko i Krichenko

Petits cignes:

Nina Stoain, Antonova, Irina Lavrova, Nedzhda

Rogozina

Interpretació musical enregistrada per l'Orquestra
Simfònica del Teatre Bolshoi de Moscou.

CHOPINIANA

Música de F. Chopin

FLAMES DE PARÍS

Música d'Asaiev

LA BELLA DORMENT DEL BOSC

Música de P. Txaikovski

LA MORT DEL CIGNE

Música de Saint Saëns

PRIMAVERA

Música de Serguei Rachmaninov

GRAND PASS DE "DON QUIXOT"

CARMEN

Música de G. Bizet

Adaptació per a Ballet de R. Schedrin

Diumenge, 23 d'octubre de 1983, a les 18 h.,
funció núm. 12, torn T

CHOPINIANA

Coreografia:

Fokinn

Pel Ballet Oficial del Teatre de l'Òpera d'Odessa

Solistes:

Nedzhda Rogozina, Natalia Barysheva

Natalia Kirichenko «Trokai» i Sabirzham Yaparov

FLAMES DE PARÍS

Solistes:

Yuri Vladimirov, del Teatre Bolshoi de Moscou

Irina Lavrova, del Teatre de l'Òpera d'Odessa

LA BELLA DORMENT DEL BOSC

Solistes:

Liouba Kumakova. Primera ballarina del Kirov de Leningrad

Mijail Petukov, del Teatre de l'Òpera d'Odessa

Victor Barykin, Serguei Radchenko i S. Gorvachov del Teatre Bolshoi de Moscou

LA MORT DEL CIGNE

Coreografia:

Fokinn

Creació de Maya Plisetskaya, primeríssima ballarina i solista del Teatre Bolshoi de Moscou.

PRIMAVERA

Solistes:

Yuri Vladimirov, del Teatre Bolshoi de Moscou

Nina Stoain, del Teatre de l'Òpera d'Odessa

GRAND PASS DE "DON QUIXOT"

Solistes:

Liouba Kumakova, primera ballarina del Teatre Kirov de Leningrad i Mijail Petujov, del Teatre de l'Òpera d'Odessa

CARMEN

Coreografia:

Alberto Alonso

Solistes del Teatre Bolshoi de Moscou:

Maya Plisetskaya, Serguei Radchenko, Victor Barykin i Boris Efimov

Cos de ball del Teatre de l'Òpera d'Odessa.

Interpretació musical enregistrada per l'Orquestra Simfònica del Teatre Bolshoi de Moscou.

Laurent Perrier

CHAMPAGNE

ANNA KARÈNINA

Aquest ballet, compost el 1972 per Rodion Schedrin, es basa en la coneguda novel·la de Tolstoi, a la qual segueix força fidelment, tret de l'episodi de Levin, per raons de concisió. L'obra fou escrita per a la ballarina Maya Plisetskaya, la qual l'estrenà al Bolshoi de Moscou el 10 de juny de 1972, en una producció de Valeri Levental (vestuari de la Plisetskaya de Pierre Cardin) i amb coreografia de la pròpia primera ballarina, conjuntament amb Natàlia Ryzhenko i Viktor Smirnov-Golovanov. L'adaptació de l'argument al ballet és obra de Boris Lvov-Anokhin, que dividí el contingut de la novel·la en tres actes.

RODION SCHEDRIN

Aquest compositor, un dels més coneguts de la URSS actual, nasqué a Moscou l'any 1932 en el si d'una família amb interessos musicals, fet que l'aconduí cap al conreu d'aquest art. El 1951 ingressà al conservatori de Moscou i hi estudià amb Iuri Shaporin, un dels mestres més influents d'aquells anys. Sota el seu guiatge, aviat Schedrin s'orientà cap a la composició i escriví les primeres obres, un quartet de corda i la suite per a piano *Festa en el kolkhoz*.

Ja des dels primers treballs es detecten en l'obra de Rodion Schedrin dos elements inconfusibles: l'estreta subjecció a les directrius estètiques oficials —malgrat que, superficialment, pugui haver-hi alguna «escapada»— i la utilització (i aquest és l'element més original i valuós) dels elements rítmics i melòdics de la *txastutxka* una varietat de cançó popular russa de text molt breu i sovint humorístic, fins i tot ocasionalment una mica absurd (com ho són també algunes vegades a d'altres països europeus i al nostre), amb doble sentit, etc.

Aquesta utilització d'elements folklòrics en l'obra de Schedrin anà en augment arran de les seves expedicions d'estudi musical i etnològic a Bielorússia (1953) i a Vologda (1954). Fruit d'aquestes recerques —que formaven part de les tasques de formació del conservatori— foren algunes obres com la seva suite per a piano titulada *Vint-i-vuit* (1953) i el seu concert per a piano i orquestra del 1954. En el quart i darrer moviment d'aquest concert podem percebre novament l'estructura de la *txastutxka*.

En eixir del conservatori de Moscou, l'any 1955, Schedrin, ben familiaritzat amb la tècnica compositiva, inicià el seu primer ballet, *El cavall geperut*, que li fou estrenat al Bolshoi de Moscou l'any 1956, però no assolí èxit fins que el remodelà i tornà a presentar (1960). Primera obra coreogràfica important de Schedrin, revelava la influència de Prokofiev (amb els passatges de ritme marcat tan característic d'aquest) i de Stravinsky. Més madur el trobem ja en les seves primeres òperes, entre les quals ha assolit una fama especial la titulada *Ne tol'ko liubov* («No sol l'amor», 1961) que ha estat molt representada per un nombre força crescut de ciutats de la Unió Soviètica.

Però l'obra que realment consagrà Rodion Schedrin com a compositor destacat de la generació que ja no ha fet la II Guerra Mundial, fou el ballet *Anna Karènina* que avui presenciarem al Liceu, obra en la qual la capacitat creadora del compositor ateny un serè equilibri amb les exigències del realisme socialista, per una banda, i l'element folklòric sempre subjacent en la seva música. La carrera de Rodion Schedrin s'ha desenvolupat posteriorment en els camps de la composició i la direcció d'orquestra. Al marge d'aquestes activitats, també s'ha destacat per les seves adaptacions, com la del ballet *Carmen Suite*, composta per al ballarí cubà Alberto Alonso i estrenada a Moscou el 1967.

GISELLE

Sinopsi i contingut musical

ACTE I

En alçar-se el teló veiem una clariana del bosc, davant la casa de Giselle. Els veremadors que van a la vinya passen per allí i ballen joiosament. Entre ells evoluciona Giselle, una camperola en la qual Hilarió, guarda forestal, ha posat els ulls, fins ara sense èxit.

Entra Giselle a casa seva i arriba poc després el duc Albrecht disfressat per passar per camperol als ulls de Giselle, de la qual s'ha enamorat i és correspost. Surt Giselle davant el truc del jove i ambdós ballen sota l'esguard gelós d'Hilarió, que vol intervenir i és foragitat pel duc. En aquest ball de Giselle i Albrecht apareix un dels temes bàsics que servirà de *leitmotiv* en altres escenes.

Tornen a entrar després els veremadors i inicien un vals que l'orquestra va variant d'una manera molt decorativa. Intervé la mare de Giselle que recorda als presents —i particularment a la seva filla— el que passa a les noies que moren sense casar: a l'altra vida seran condemnades a vagar pel bosc com a *willis*, que ataquen els caminants i els fan ballar fins a la mort.

Sentim ara unes trompes llunyanes: una partida de nobles passa, de cacera, encapçalats per la princesa Bathilde, promesa d'Albrecht, i el pare d'aquesta, príncep de Curlàndia. Els nobles demanen veure ballar Giselle, que ho fa amb modèstia i gràcia, i la princesa regala un collaret a la jove, que admira els vestits de la dama. El seguici és allotjat a la casa de Giselle mentre els veremadors segueixen la festa amb una marxa molt airosa als sons de la qual l'orquestra afegeix motius decoratius variats. Sol haver-hi a continuació un pas sol per a Giselle, primerament lent i després amb un segon tema ràpid. Segueix ara el ball dels dos pagesos (de Bürgmuller) i després un pas a dos entre Giselle i Albrecht, especialment brillant per part d'ell. Acabat aquest entra Hilarió, que ha trobat l'espasa amagada del duc: davant de tots pot demostrar que és un noble i que està enganyant Giselle. Toca el corn de cacera i apareixen Bathilde i els altres nobles, i, efectivament, Bathilde saluda Albrecht el qual no pot fugir.

HERMÈS PARIS

Amazone, un parfum tendre et fougueux.

Giselle queda atònita en veure que Bathilde i Albrecht són promesos i inicia una dansa adolorida, en la qual sentim el *leitmotiv* d'abans convertit en una melodia trista i sincopada pels sanglots de dolor de la protagonista. Aquesta, de sobte, s'apodera de l'espasa del duc i se suïcida, davant la desesperació de la seva mare i l'horror de tots els presents.

ACTE II

En una escena inicial que a vegades se suprimeix, veiem entrar Hilarió, dolgut perquè ha contribuït a la mort de Giselle, i duent flors per a la tomba d'aquesta, acompanyat per alguns pagesos. Sentim en l'orquestra que hi ha quelcom d'inquietant en l'ambient i poc després una flauta ens farà sentir el *leitmotiv* de Giselle. Sonen les dotze campanades de mitja nit. Hilarió i els seus companys surten d'escena.

Sota la llum de la lluna que ara illumina la clariana del bosc, adequadament representada en l'orquestra per una música «freda» produïda per la corda, apareix Myrthe, reina de les *willis*, que amb uns branquillons a les mans convoca les altres donzelles mortes que apareixen com a espectres entre el bosc. Quan són totes allí Myrthe dóna entrada a Giselle que per primer cop s'incorpora al grup. Arriba després que totes han marxat el duc Albrecht, que també duu flors per a la tomba de Giselle. Aquesta se li apareix i junts recorden l'amor que els havia unit en una elegant escena ben acompanyada per l'orquestra amb una instrumentació variada. Quan se'n van, entren el guardabosc, Hilarió, seguit de les *willis* que el capturen i l'obliguen a ballar fins que, extenuat, el fan rodar cap a un precipici on s'estimba. Pocs moments després entren les *willis* amb una altra víctima: han trobat Albrecht i volen sotmetre'l al mateix turment, però intervé Giselle, la qual tracta repetidament que Myrthe li concedeixi el perdó. La reina de les *willis* el refusa, i obliga Albrecht a ballar fins a l'esgotament, però Giselle l'ajuda i el sosté en un magnífic pas a dos que inclou un passatge orquestral d'una gran bellesa, iniciat pel violoncel solista, el qual es conjuga

Grup Casablancas s.a.

ESPARREGUERA

Mobles & Decoració Casablancas

Barcelona - 11

Gran Vía, 532
Telèfon 254 12 08

Terrassa

La Rasa, 98-100
Telèfon 780 91 22

Barcelona - 21

Via Augusta, 237-239
Telèfon 201 20 88

Figueres

Ronda de Barcelona, 3
Telèfon 50 38 70

després amb el clarinet, amb dos oboès i amb altres instruments. El pas a dos inclou també un vals que no és d'Adam però que és costum inveterada en les representacions de *Giselle*. Així arriba la matinada: surt el dia i les *willis* es retiren sense haver assolit matar Albrecht. *Giselle* se n'acomiada i el duc es queda sol amb el seu dolor.

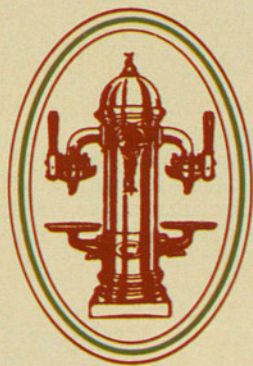
L'èxit assolit per *Giselle* a l'Opéra de París, quan s'hi estrenà el 28 de juny de 1841, superà tots els fins aleshores obtinguts per Adam en el terreny coreogràfic. L'obra passà ràpidament al repertori de tots els teatres europeus i en qüestió de poc temps fou representat a llocs tan diversos com Sant Petersburg i Barcelona, on aparegué ja l'any 1845.

D'altra banda, fou el primer ballet complet amb argument representat al Gran Teatre del Liceu pocs dies després de la seva inauguració solemne, amb una companyia francesa de gran prestigi, encapçalada pels ballarins C. A. Albert Descombes i Mme. Albert Bellon.

Des dels primers moments, la partitura d'aquest ballet sofrí alteracions i interpolacions; una d'aquestes, la del pas a dos de dos joves pagesos, amb música del compositor avui mig oblidat Friedrich Burgmüller, ja hi fou intercalada la nit de l'estrena a París.

D'altra banda, l'escena final ha estat modernament alterada per tal de fer-la més «romàntica». En la concepció original, quan *Giselle* se'n va definitivament cap a la seva tomba en fer-se de dia, arriba la princesa Bathilde, promesa del Príncep Albert, i l'espectral *Giselle*, abans de desaparèixer, reuneix la parella, final relativament feliç que després ha estat abolit, d'ençà que *Giselle* tornà al repertori de l'Opéra de París, el 1924.

Al marge d'aquestes alteracions, és freqüent que se suprimeixin determinats passatges que poden allargar els dos actes de què consta l'obra, encara que la tendència actual és d'un major respecte a la partitura i al coreògraf, originalment deguda a Jules Perrot i Jean Coralli i que encara és emprada habitualment a Rússia, bé que s'ha imposat recentment la versió retocada per Alicia Alonso, que no l'altera substancialment.

EL GRAN CAFÈ
RESTAURANT

Avinyó, 9 Tel. 318 79 86 Barcelona - 2

**Durant la temporada d'òpera,
obrirem a les sortides
del Liceu**

ADOLPHE-CHARLES ADAM

Compositor nascut a París, l'any 1803, era fill de Johann Ludwig Adam, alsacià establert a París des de jove, on havia estat un dels introductors de la música de piano, cap a la fi del segle XVIII. El jove Adolphe-Charles es formà al Conservatori de París amb Antonín Rejcha i François-Adrien Boïeldieu; la formació rebuda l'orientà decisivament cap a la música teatral.

Una estada a Suïssa el posà en contacte fortuïtament amb Eugène Scribe, molt introduït ja en aquests anys en els medis operístic parisencs com a llibretista; gràcies a ell, Adam pogué estrenar el 1827 *La batelière de Brienz*, representada al Théâtre du Gymnase on el propi compositor tocava a l'orquestra. L'èxit obtingut acabà d'encaminar el jove Adam cap a la carrera operística, però també s'interessà pel ballet, que en aquells anys tenia molta vitalitat en aquella França que estava passant del darrer neoclassicisme bonapartià al romanticisme imminent.

Adam és un compositor típic d'aquesta transició: els seus temes ja són característicament orientats cap a la nova mentalitat, però la manera de compondre encara conserva elements molt típics de la generació anterior, rebuts del seu mestre Boïeldieu. Així trobem en la seva producció d'aquests anys un ballet titulat *Faust* (estrenat el 1833 a Londres, durant un viatge d'Adam a Anglaterra) que avui dia ens semblaria musicalment inadequat per al tema.

El 1834 assolí el seu primer gran èxit amb l'òpera còmica *Le chalet*, molt representada durant el segle passat, encara que actualment oblidada. Però el veritable èxit universal que consagrà Adam fou l'òpera *Le postillon de Lonjumeau* (1836), òpera còmica amb una escriptura vocal brillantíssima que exigeix veritables proeses al tenor protagonista. Aquesta òpera encara es representada alguns cops a Alemanya, on existeix també en versió discogràfica recent.

Poc a poc, l'estil musical d'Adam s'anà orientat cap a formes més lliures i més pròximes a l'esperit romàntic, afavorit sobretot pels ballets que escriví aquests anys: *La fille du Danube* (1836), per a Maria Taglioni; *Les mohicans* (1837), *Die Hamadryaden* (a Berlín, 1840), i alguns altres.

Amb tot, la seva obra mestra en aquest camp encara no havia arribat: fou el 1841 quan, atret pel tema de *Giselle* esbossat per Théophile Gautier en demanà un llibret a Jules-Henri Vernon de Saint Georges, i compongué la partitura més inspirada de la seva generació a l'entorn de la figura humil de la senzilla Giselle. L'èxit fou fulgurant d'ençà de l'estrena a l'Òpera de París (28 de juny de 1841) i aviat *Giselle* es representava per tot Europa, des de Sant Petersburg a Barcelona. Fou l'obra que assegurà la seva permanència al catàleg internacional de compositors.

Després d'aquest èxit la carrera d'Adam s'accelerà: rebé encàrrecs nombrosos que suposaren èxits com els dels ballets *La jolie fille de Gand* (1842) i, sobretot, *Le diable à quatre* (1845; recentment ha estat tornat a representar i enregistrat en disc).

També treballà en altres òperes còmiques, entre les quals es destacaren *Le roi d'Yvetot* (1842), *Cagliostro* (1844) i *Le toréador* (1849). Endut pel seu entusiasme pel gènere volgué obrir el seu propi teatre i assolí que li fos cedit el Théâtre Lyrique parisenc (1847), però la revolució de 1848, pocs mesos després, féu retreure el públic dels espectacles durant massa temps perquè pogués resistir la crisi i s'arruinà. Això no fou obstacle perquè emprengués la lluita altre cop, escrivint nous ballets i òperes i assolint altres èxits notables, com les òperes còmiques *Giralda* (1850), molt difosa en el seu temps, i, sobretot, *Si j'étais roi* (1852), obra llunyana-ment basada en el tema de *La vida es sueño*, de Calderón de la Barca, i que tingué un èxit fulgurant que ha arribat fins als nostres temps, puix que encara es representa a França i Alemanya.

D'aquests darrers anys daten també obres d'altres menes, com la cèlebre peça nadalenca *Minuit chrétiens*, estrenada la nit de Nadal del 1847, i encara vigent a França.

El prestigi d'Adam es vegé coronat pel seu ingrés a l'Institut de France (1844) i al conservatori de París (1849). Deixà unes memòries i un gran nombre de partitures inèdites i morí inesperadament a 53 anys, a París, el 3 de maig de 1856.

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

CHOPINIANA

Trobem reunits en aquest breu espectacle els noms del compositor Fryderyck Chopin i del coreògraf Mikhaïl Fokin, dos noms prestigiosos que són garantia de qualitat. Si bé l'activitat coreogràfica del compositor polonès és nulla, l'impacte de les seves produccions, eminentment pianístiques, ha permès els coreògrafs i compositors posteriors revisar algunes de les seves pàgines pianístiques per a confegir espectacles coreogràfics, com és el cas del popular *Les sylphides* que tan sovint arriba als escenaris dels teatres de ballet.

Nascut el 1810 a un poble prop de Varsòvia, la trajectòria de Fryderyck Chopin el col·loca entre les figures romàntiques per excel·lència; malaltís viatjant, íntim comunicador amb el seu instrument, el piano, encisat per George Sand, redescobridor del substracte musical de la seva Polònia nadiua, mort als trenta-nou anys, la seva obra va passar molt aviat als salons de la burgesia benestant de tot Europa, els abundants moments d'oci de la qual quedaven omplerts per petits concerts en els quals no faltaven mai els seus nocturns, poloneses, marxes, valsos o estudis. Aquesta qualitat ha afavorit que hagi estat pres sovint com a model per a servir de base d'espectacles coreogràfics l'argument dels quals és una vaga referència al món de sentiments i desenganys que formava part dels tòpics novellesc del segle passat. Aquests tipus d'espectacles de caire més abstracte que els tradicionals ballets amb argument, tenen en els nostres dies un interès especial, la qual cosa permet que totes les companyies importants de ballet cuitin a crear-ne de nou, partint de substractes musicals prou coneguts del públic melòman habitual. Això ha incorporat al llistat de compositors per a ballet tota una munió de compositors simfònics que mai no havien somniat amb dedicar-se a aquest gènere.

El present espectacle parteix d'una selecció de pàgines del compositor polonès i compta amb l'encís afegit de seguir la coreografia de qui fóra mig segle enrera un dels grans col·laboradors de l'empresari Sergei de Diaghilev, aquell que portà els cèlebres Ballets Russes per arreu d'Europa, i visità el Gran Teatre del Liceu l'anv 1917.

LA MORT DE LA ROSA

La contradictòria figura del compositor i director Gustav Mahler ha estat una de les més utilitzades pels creadors d'espectacles coreogràfics, tant per l'obra que ens ocupa com per *Tercera simfonia*, de John Neumeier, o altres produccions del mateix coreògraf com *Rückertlieder* i *Quarta simfonia*, obres totes elles realitzades en la dècada passada. Mahler és l'autor que, àdhuc en els nostres dies, desperta més oposades opinions; alguns troben excessivament ampullosa la seva concepció sonora, mentre que altres hi descobreixen un gran vigor comunicatiu que enllaçaria perfectament amb l'escola expressionista a la qual hom el vol adscriure. En qualsevol cas la seva obra simfònica i liederística permet perfectament la transformació en espectacle coreogràfic atès el seu vigor i polivalència rítmica que és un estímul per a la imaginació dels creadors coreogràfics, que solen recórrer a la gestualització vigorosa i a les actituds musculars per a confegir llurs espectacles.

Una senzilla escenografia i una gran simplicitat de mitjans serveix per a bastir aquest nou espectacle coreogràfic, que dissenya amb matisos delicats un ambient de romanticisme arquetípic, per altra banda molt habitual en el gènere. La coreografia ha estat creada expressament per a la primera ballarina del teatre Bolshoi, Maya Plisetskaya, per R. Petit, amb la qual ha recorregut triunfalment gran part dels escenaris dels teatres europeus.

FLAMES DE PARÍS

Boris Assafiev (1884-1947) és un important personatge dins l'ampla gamma d'activitats que es refereixen a la música: musicòleg, crític, compositor i pedagog, teòric coreògraf i un llarg etcètera. Membre de l'Acadèmia de Ciències de la URSS, ha deixat obres teòriques com *Cartes sobre l'òpera i els ballets rusos* i *Estudis sobre Txai-kovski* i un nombre molt alt de composicions diverses, entre elles les dedicades al ballet: *La font de Bakhtchisarai* (1934), el *Presoner del Càucas* (1938), represa pels ballets del Marqués de Cuevas el 1951 i *Flames de París* (1932) l'obra més difosa del seu repertori balletístic.

El ballet *Flames de París* és un espectacle coreogràfic

en quatre actes i set quadres sobre llibret de Nicolas Volkov i V. Dimitriev, estrenat a Leningrad el 20 de novembre de 1932, amb la col·laboració de Txabukiani, Balabina, Ulanova i Asimova. El fragment més celebrat de tot l'espectacle, el que s'ofereix avui a l'escenari del Gran Teatre del Liceu, és el *Pas a dos* que ha estat ofert nombroses vegades arreu d'Europa. L'acció passa al París de l'any 1792, i mostra l'oposició entre la noblesa decadent i el poble triomfant. És així com es passa d'una sèrie de danses celebrades a Versalles a una festa popular celebrada a les Tuileries. La figura de la comedianta Mireille s'ocupa d'unificar aquests dos mons en un intent que no sempre serà reeixit. En el seu moment el ballet provocà un cert allau de crítiques per l'excessiu paper donat a les grans masses en detriment de les figures individuals. Tot i això, lleugerament arreglat, continua apareixent als grans escenaris balletístics d'Europa.

CARMEN

Al públic habitual del Gran Teatre del Liceu no cal descobrir-li la qualitat de la partitura darrera de Georges Bizet, donat que forma part del repertori més habitual de les seves temporades. Aquella òpera que situà el seu autor de trenta-set anys entre els compositors més cèlebres del seu moment, poques setmanes abans de la seva mort, ha estat considerada des de la seva estrena el 3 de març del 1875, com un perfecte exemple de música hispànica i com a tal, com a paradigma de valors musicals i caracteriològics hispànics, ha romàs en els repertoris dels més prestigiosos teatres d'òpera d'Europa i Amèrica.

Efectivament, el personatge principal, la «Carmen», mossa gitana, la bellesa de la qual aconseguí dur a terme qualsevol mena de propòsit fins a fer desertar l'oficial Don José, l'home que ha quedat decididament enamorat de la seva bellesa i que, en despit pel creixent abandó d'antics amors que descobreix en Carmen, acaba per matar-la davant la plaça de toros de Sevilla, mentre el torero Escamillo és ovaçionat per l'èxit de la seva «faena», era, ja en l'obra original de Prosper de Mérimée un intent de personificar els tòpics en ús sobre la bellesa i la gentilesa de la dona espanyola.

Sobre aquesta temàtica es realitzà l'any 1949 el ballet

en cinc escenes *Carmen*, segons coreografia de Roland Petit, interpretat pels ballets de París. Es tractava d'un espectacle que seguia més o menys fidelment la trama del text base de Mérimée. Divuit anys més tard, al teatre Bolshoi de Moscou, Maya Plisetskaya, Nicolau Fadeiechev i Serge Radchenko oferien un nou espectacle sobre una temàtica similar, conegut com a *Carmen-suite*. Sobre la base de la partitura de Bizet, Rodion Schedrin confegí una obra novella, molt més reduïda, la coreografia de la qual estigué a càrrec d'Albert Alonso.

L'argument base de l'espectacle és la lluita mortal que té lloc a l'arena entre la protagonista i Don José, conduïts per una força sobrehumana que prefigura el destí simbolitzat en el cap d'un toro. Els dos personatges representen una tipologia simbòlica totalment enfrontada: Carmen és una dona lliure, sincera i honesta, mentre que Don José és tot el contrari, home mentider que només cerca de perdre Carmen.

Atès que el cap de toro representa el destí de Carmen, quan aquesta mor, després d'una lluita entre els dos personatges presentada com una cursa de toros, mor també el toro.

Creat expresament per a la figura de Maya Plisetskaya el ballet *Carmen-suite* té una idea matriu, el desafiament, car el posat de la protagonista és un repté als convencionalismes socials, la gota que fa vessar el vas del seu propi destí. Desafiament, intensitat dramàtica i intent de recuperar tècniques coreogràfiques són els trets més destacats de l'espectacle: passos forts, ritmats i sempre en tensió en els quals la referència a l'òpera de Bizet és només musical.

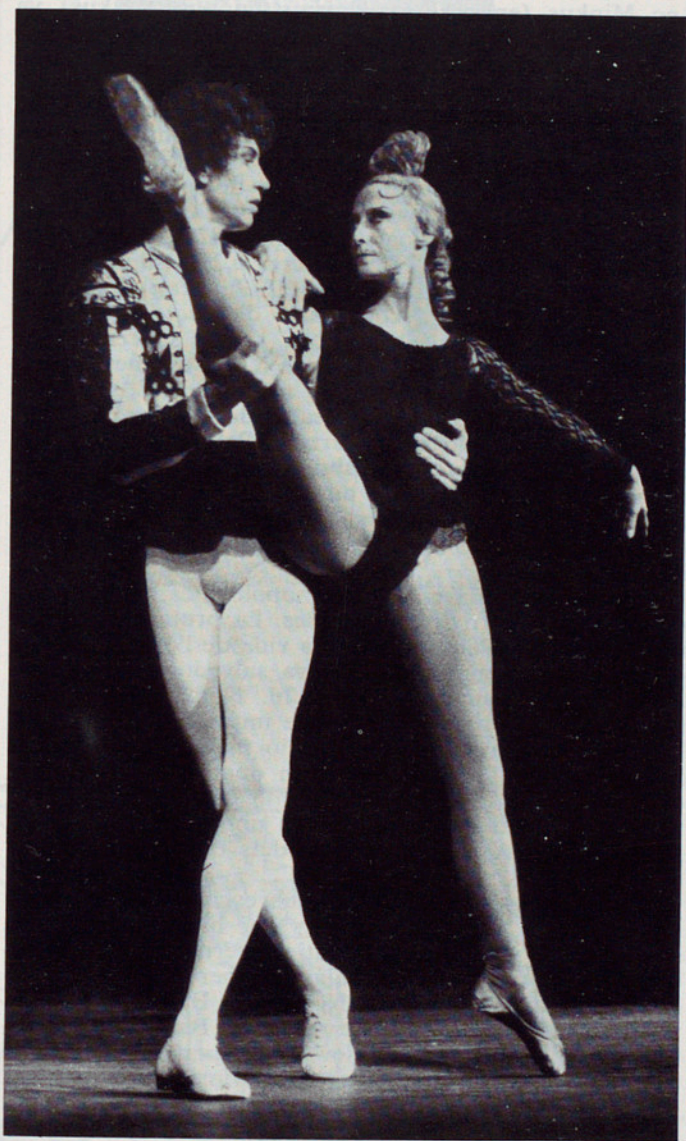
L'escena de la mort de Carmen mereix ésser seguida amb atenció atesa la seva qualitat dramàtica i coreogràfica: Sobre la petita plaça vermella es troben els tres personatges de l'òpera: Carmen, Don José i el torero. Sobre ells plana feixuc llur destí. En el moment en què Carmen cau ferida de mort, queda penjant del braç de Don José, el seu assassí, mantenint el seu desafiament fins el seu darrer alè vital: el cap aixecat, somriure burlesc, rep la mort sense temor.

No cal dir que el personatge de Carmen és especialment estimat per la protagonista car reflecteix vivament la seva pròpia concepció d'un personatge tan ferotge i tan valent, per a representar el qual hagué de madurar profundament molts dels seus posats coreogràfics.

COCINA
FRANCESA
Y CATALANA

ATIUDAS

PAQUITA

Leo Minkus (en realitat Aloisius Ludwig Minkus) va néixer a Viena el 1827, i morí a la mateixa capital el 1907. La seva producció se centrà bàsicament en el camp del ballet en el qual féu una carrera estellar; el 1861 fou nomenat inspector dels teatres imperials de Sant Petersburg i de 1864 a 1871 fou el compositor oficial del teatre Bolshoi, mentre que del 1872 a 1886 ho fou del teatre Mariinski. És autor de la partitura de ballets tan cèlebres com *Don Quixot* (1869), escrit expressament per a Petipa, *Camargo* (1872), *Le papillon* (1874), *La bayadère* (1877) *Roxana o la bellesa de Montenegro* (1878), *La filla de la neu* (1879), *Nit i dia* (1833), *Kalkabrino* (1891) així com parts de *Paquita* (1881) i, en col·laboració amb Léo Délibes, de *La source* (1866). *Paquita* és un ballet en dos actes i tres escenes, llibret de Paul Foucher, estrenat amb música de E. Deldevez el primer d'abril de 1846 al Teatre de l'Opéra de París, amb la col·laboració de la Grisi i Petipa. Portada per aquest ballarí a Sant Petersburg el 1847, el 1881 li fou encarregat a Minkus una adaptació de la partitura i la confecció de parts noves, cosa que féu amb tant èxit que en endavant s'ha ofert aquesta segona versió del ballet.

La trama ens situa en l'època napoleònica, a l'Espanya ocupada per les tropes franceses. La protagonista, una noia espanyola, Paquita, salva la vida de l'oficial Lucian, el qual cau enamorat de la seva salvadora fins a l'extrem de demanar-li de casar-s'hi. Nombrosos problemes sorgeixen entre ambdós que impedeixen les noces, bàsicament derivats de l'extracció plebea de Paquita i la noblesa del seu enamorat. Un oportú descobriment de la veritable identitat de Paquita, la qual no és sinó una filla perduda d'una família noble, permet, finalment, que els desigs amorosos dels dos pugin arribar a bon port.

Des del 1881, any en què Minkus escriví el *Pas a tres* i el *Gran Pas* (els dos moments que han aparegut més sovint en el repertori balletístic internacional), cal recordar la coreografia de Balantxín per al Marqués de Cuevas, l'any 1948 i per al New York Ballet el 1951, la versió en un acte de Danilova per al Ballet de Montecarlo l'any 1949, la de Nureiev el 1964 per al Drury Lane de Londres, versió que s'oferí posteriorment a la Scala de Milà (1970) així com a Salzburg a càrrec dels ballarins de l'Estat de Viena.

COCINA
FRANCESA
Y CATALANA

Abierto hasta
la 130 madrugada
Aire Acondicionado

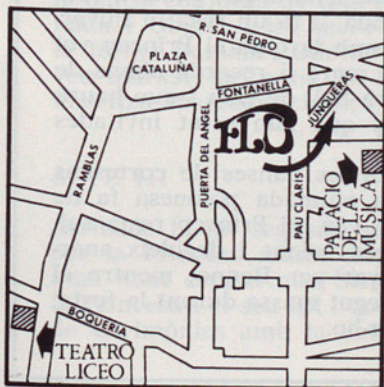
brasserie
FLO
Restaurant

Especialidades: Rilletes de salmón
Bouillabaisse
Choûcroute
Pollastre amb llagosta
Lenguado relleno
con espinacas
Pastelería de la casa

c/ Junqueras, 10
RESERVAS TEL. 317 80 37

Abierto domingos
Cerrado los lunes
Obert diumenges
Tancat els dilluns
de 13H. a 16H. y
de 21H. a 1 H.30

P en Vía Layetana n°64 (sugerido)

EL LLAC DELS CIGNES

El bruixot Von Rothbart té presoneres moltes donzelles que, fent-les evolucionar en forma de cigne, empra per atreure els caçadors cap al llac i causar llur perdició. Una introducció orquestral ens situa en l'ambient adequat perquè puguem seguir la història d'una d'aquestes donzelles, Odette.

ACTE I

L'acció té lloc a Alemanya, durant l'Edat Mitjana, en una població indeterminada, governada per un príncep, de nom Siegfried, i la seva mare. És el dia de l'aniversari del jove príncep, que encara és solter, i camperols i cortesans fan acte de presència per felicitar-lo. Entra el Príncep en companyia del seu tutor Wolfgang i el seu amic, el bufó Benno, un gran acròbata.

Entra ara un grup de camperoles que balla un vals cadenciós i molt conegut, ja que és la pàgina més cèlebre d'aquest primer acte. Acabada la dansa, entra la Princesa mare, la qual en to d'amorosa reconvenció recorda al seu fill que ha arribat l'hora que pensi a contraure matrimoni. D'altra banda, li fa un regal d'aniversari, una magnífica ballesta amb la qual el Príncep vol tot seguit anar de cacera. La mare li recorda abans de marxar que al vespre hi haurà ball de gala i que haurà d'escollir entre les princeses que han estat invitades a la cort.

En marxar la mare segueixen les danses de cortesans (Pas a tres) i finalment una animada polonesa fa de final de festa. Quan tots se'n van, el Príncep resta sol. Veu passar un estol de cignes volant i decideix anar-los a caçar. Es fa acompanyar per Benno, mentre el vell tutor Wolfgang, que ha begut massa durant la festa, no troba la manera d'impedir-ho.

ACTE II

Ens trobem ara a la vora del llac on el malvat Rothbart fa evolucionar els cignes. Entren el Príncep i els seus amics. Aquests se'n van més enllà i quan el Príncep resta sol veu arribar una donzella de gran bellesa que demana al Príncep que suspengui la cacera, ja que els cignes no són sinó altres donzelles com ella, sotmeses a un malefici, i que només recuperen la forma humana entre mitja nit i l'alba. Siegfried li pregunta la forma de trencar el malefici, i Odette, que és el nom de la donzella, respon que només l'amor fidel d'un home disposat a morir per ella pot trencar-lo. El Príncep li diu que, el seu amor, ja el té, i que assisteixi al ball de l'endemà, on podrà prendre-la per esposa.

Entren ara les companyes d'Odette, ja amb forma humana, i dansen primerament un vals que també figura entre les pàgines més conegudes del ballet. Una cadència d'arpa introdueix la llarga escena entre Odette i el Príncep, un pas a dos en el qual es destaca brillantment un solo de violí.

Quatre cignes entrelaçats per les mans avancen ara ballant una petita peça de ritme molt característic, puntejada pels instruments de fusta i de corda. Després hi ha un solo d'Odette per acabar finalment l'acte amb la dansa conjunta de tots els cignes: ha arribat la matinal i Odette i les seves companyes tornen a perdre la forma humana. Odette s'acomiada del Príncep, que veu marxar, cel enllà, la bandada de cignes mentre a l'horitzó apareixen clarors de dia.

ACTE III

Arribada la nit següent, se celebra al palau, presidida per la Princesa mare, el gran ball de gala durant el qual hom espera que Siegfried esculli muller. Entren la Princesa i el seu fill i ocupen el tron. Entra el Mestre de Cerimònies amb la vara de comandament i llegeix

el nom de les princeses invitades. Siegfried balla cortesament un vals amb totes elles, però no mostra cap interès per triar-ne una, ja que només pensa en Odette. En aquest moment es fa anunciar un nou invitat: el cavaller del Cigne Negre, (que no és altre que Von Rothbart disfressat) que va acompanyat d'una donzella de gran bellesa en la qual el Príncep creu reconèixer Odette. El cavaller ofereix a la cort un espectacle vistós: una sèrie de danses nacionals: un *bolero* espanyol, una dansa napolitana, una mazurka polonesa i unes czardes hongareses.

Siegfried, endut per l'amor envers la que creu Odette, hi balla un apassionat i vistós pas a dos de gran dificultat. Després, demana a Von Rothbart la mà d'Odette i aquest li exigeix que juri fidelitat eterna a la donzella que té al davant. Quan acaba tot just de fer-ho, veu pel balcó arribar la veritable Odette, vestida de blanc, que se'n va desesperada creient que el Príncep ha traït la seva paraula. Von Rothbart aleshores revela la identitat de la falsa Odette: és Odile, la seva pròpia filla, i amb això ha assolit evitar que el Príncep salvés la seva estimada Odette del malefici. El Príncep en sentir això es precipita cap al defora, abandonant la festa: la Princesa es desmaia i la cort resta submergida en la confusió.

ACTE IV

Tornem a trobar-nos davant del llac. Von Rothbart provoca una tempesta. Siegfried ha assolit reunir-se amb Odette i per demostrar-li el seu amor es llença amb ella al fons del llac des de dalt de les roques després de derrotar el malvat bruixot. Amb el seu sacrifici ha salvat Odette i tots dos ascendeixen al cel mentre les restants donzelles, mort el bruixot, resten lliures del seu malefici.

ROGER ALIER

Como una nota sostenida.

*Llevamos más de cien años
dando "el Do de pecho"
en el mundo del Seguro,
como una nota que se prolonga
indefinidamente...*

Con fuerza y confianza.

LA UNION Y EL FENIX ESPAÑOL.

Su Compañía de Seguros de toda la vida.

PIOTR ILlich TXAIKOVSKI

Aquest compositor va néixer a Votkinsk, Viatka, el 1840. Influït per la seva mare, pianista destacada, s'interessà per la música, que alternà amb els estudis de dret. Funcionari del ministeri de justícia, a Sant Petersburg, abandonà l'ocupació per ingressar al conservatori i dedicar-se definitivament a la música. Deixeble d'Anton Rubinstein, coronà amb èxit els estudis i aviat li fou oferta la càtedra d'harmonia al mateix conservatori.

En aquests anys es començava a desvetllar la música russa del domini estranger que fins aleshores l'havia subjectada, i el nacionalisme musical féu aparició entre les joves generacions de compositors (el Grup dels Cinc, principalment, alguns dels quals eren amics de Txai-kovski). Aquest, però, no acabà de seguir-los en llurs fórmules nacionalistes i folkloristes, i romangué en un ambient més cosmopolita, com a resultat de les influències rebudes (l'admiració per Itàlia: el patronatge econòmic i d'idees de Nadezda von Meck, la seva protectora).

L'any 1877, en què conegué Nadezda von Meck (per correspondència: no es van arribar a tractar mai, per expressa voluntat d'ella), fou el de la gran crisi de Txai-kovski, desencadenada pel seu matrimoni fracassat amb Antonina Miliukova. El resultat no perjudicà la seva creació musical, que seguí fluïnt amb originalitat i adquirint una major personalitat i força amb el transcurs dels anys.

Txai-kovski conreà des d'un primer moment el llen-guatge simfònic, en el qual deixà sis importants sim-

fonies que s'estenen del 1866, data de la primera, fins al mateix any de la seva mort, en què estrenà la sisena o *Patètica*. També deixà importants obertures, poemes simfònics, dos concerts per a piano i orquestra, un per a violí i orquestra i moltes altres obres orquestrals que figuren al repertori simfònic de tot el món occidental.

Al costat d'això cal esmentar la seva també vasta i important producció teatral, menys coneguda, però també força influent: s'hi destaquen algunes òperes, especialment *Eugen On'egin* (1877) i *La dame de pique* (1890), però sobretot el que ha sobresortit són els seus ballets, tres dels quals formen un tercet d'obres mestres que es representen contínuament a tot el món: el primer, *El llac dels cignes*, estrenat a Moscou el 1877, és sens dubte el més famós de tot el repertori balletístic; segueixen en popularitat *La bella dorment del bosc* (1890) i *El trencanous* (1892), potser aquest darrer més famós per peces soltes, però no pas en conjunt.

Els darrers anys de la seva vida desenvolupà també una important carrera com a director d'orquestra que el dugué a París, a Nova York i a Londres, on la seva popularitat sempre fou molt gran i on rebé el doctorat *honoris causa* per la universitat de Cambridge.

Pocs mesos després moria, d'una epidèmia de còlera, a Sant Petersburg, nou dies després d'haver dirigit per primer cop la seva darrera simfonia, la ja esmentada *Patètica*, on tot sembla parlar de les seves premonicions de mort imminent.

*Le parfum est la musique du corps.
M. Rochas.*

ROCHAS
PARIS

EN PERFUMERIAS ESPECIALIZADAS

AVEC LA PARTICIPATION DE NEW YORK CITY BALLET PUBLICIS SA, PARIS 75001

DISCOGRAFIA

EL LLAC DELS CIGNES

Aquesta discografia ofereix totes les versions discogràfiques completes existents en l'actualitat en el mercat internacional així com algunes versions parcials que tenen especial relleu i interès.

EMI 065-003.273

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn.

DECCA 2107/8 SXL

Orquestra Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet.

HISPAVOX 137002 dos discs

Orquestra Simfònica d'Utah. Dir.: Maurice Abravanel.

HISPAVOX 30.079 S

Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Eduard van Remoortel.

DECCA 30514/5 PFS i DECCA 4375 PFS

Ruggiero Ricci. Orquestra Filharmònica de la Ràdio d'Holanda. Dir.: Anatole Fistoulari.

DG 2740220 tres discs

Joseph Silverstein. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa.

DECCA 483 PFS (selecció)

Orquestra New Philharmonia. Dir.: Leopold Stokowski.

DG 2530195 (selecció)

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan.

PHILIPS 5835142 (selecció)

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Pierre Monteux.

RCA 3-9237 tres discs. (selecció)

Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Eugene Ormandy.

DG 2531111 (selecció)

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Mstislav Rostropovich.

EMI 037-000.155 (selecció)

Yehudi Menuhin. Orquestra Filharmònica. Dir.: Efrem Kurtz.

DG 2531351 (selecció)

Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa.
DECCA 6.35514 EX

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Richard Bonyngé.

PHILIPS 6755011

Orquestra Simfònica de Minneapolis. Dir.: Antal Dorati.

AR XF 80034 K

Orquestra Simfònica Estatal de l'URSS. Dir.: Genadi Rozhdestwensky.

RCA 43849 GL

Orquestra Pops de Boston. Dir.: Arthur Fiedler.
TCC-SL 5271

Orquestra Filharmonia de Londres. Dir.: John Lanchbery.

GISELLE

Aquesta discografia ofereix totes les versions discogràfiques completes existents en l'actualitat en el mercat internacional així com algunes versions parcials que tenen especial relleu i interès.

PHILIPS 6768228

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Anatole Fistoulari.

CHANT DU MONDE 2 LDV 78.523/24

Orquestra del Teatre Bolshoi de Moscou. Dir.: Algis Djuraitis.

DECCA 635 264 DZX i DECCA SET 433 N4 DEC

Orquestra del Teatre de l'Òpera de Montecarlo. Dir.: Richard Bonyngé.

DECCA 641410 AN

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Herbert von Karajan.

EMI C 053-01.958 (selecció)

Orquestra Filharmonia. Dir.: Robert Irving

DECCA SDD 125 (selecció)

Orquestra del Conservatori de París. Dir.: Jean Martinon.

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU
GENERALITAT DE CATALUNYA
AJUNTAMENT DE BARCELONA
SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

PATRONAT DEL CONSORCI

PRESIDENT: Molt Honorable Sr. Jordi Pujol

VICE-PRESIDENT: Excel·lentíssim Sr. Pasqual Maragall

GERENT: Sr. Lluís Portabella

VOCALS:

Honorable Sr. Max Cahner

(Generalitat de Catalunya)

Antoni Sàbat (Generalitat de Catalunya)

Montserrat Albet (Generalitat de Catalunya)

Il·lma. Sra. Maria Aurèlia Capmany

(Ajuntament de Barcelona)

Jordi Vallverdú (Ajuntament de Barcelona)

Il·lm. Sr. Germà Vidal (Ajuntament de Barcelona)

Josep. M.ª Bricall (Ajuntament de Barcelona)

Manuel Bertrand (Societat del G. T. del Liceu)

Fèlix M.ª Millet (Societat del G. T. del Liceu)

Josep M.ª Coronas (Societat del G. T. del Liceu)

Maria Vilardell (Societat del G. T. del Liceu)

Carles Mir (Societat del G. T. del Liceu)

SECRETARI: Adrià Alvarez

ADMINISTRADOR: Lluís Andreu
DIRECTOR MUSICAL: Eugenio Marco
DIRECTOR D'ESCENARI: Dídac Monjo

CAP DE PREMSA I REL. PÚBLIQUES: Adelita Rocha
CAP D'ABONAMENT I TAQUILLES: Josefina Carbonell
CAP D'ADMINISTRACIÓ: Joan Antich
SERVEI MÈDIC: Dr. Enric Bosch

SECRETARIA: Josep Delgado
 Maria Antònia Claramunt
 María José García

CAP DE MAQUINISTES: Constanci Anguera
CAP D'ELECTRICISTES: Francesc Tuset
CAP D'UTILLATGE: Jaume Payet
CAP DE SASTRERIA: Remei Mollor
CAP DE MAQUILLATGE: Martha Vázquez

Assistència tècnica: JORQUERA HNOS., pianos

PUBLICITAT I PROGRAMES: Publi-Tempo

NOTES IMPORTANTS: Un cop començada la funció, no serà permesa l'entrada a la sala, així com verificar enregistraments, fotografies o filmar escenes de cap mena.

Les funcions començaran puntualment a l'hora indicada.

El Patronat del Consorci del Gran Teatre del Liceu, si les circumstàncies ho reclamen, podrà alterar les dates, els programes o els intèrprets anunciats en aquest programa.

En compliment d'allò que disposa l'Article 92 del Reglament d'Espectacles, és prohibit de fumar als passadissos; hom ha d'utilitzar el Saló del 1er. pis i el vestíbul de l'entrada.

Accés pel carrer St. Pau, núm. 1, bis, d'ús exclusiu per a minusvàlids.

Comentaris a càrrec dels Drs. Roger Alier, Xosé Aviñoa i Oriol Martorell, del Departament d'Art de la Universitat de Barcelona.

La natura és l'origen de totes les coses bones.

Yoghourts, flams, cremes, formatges...
—aliments frescos i naturals—

Comme un jardin de paradis...

"Eau de Fleurs"

L'Eau de Toilette nouvelle de

NINA RICCI